

Teken

Ze woonden jarenlang niet ver van elkaar, mevrouw Frielink en mevrouw Egbers. Om te spreken van een steenworpafstand zou je erg hard moeten gooien maar hemelsbreed zat er maar een paar honderd meter tussen. Het waren ook alleen deze twee klanten met wie het contact niet afgesloten was na mijn professionele rol als wijkverpleegkundige.

Mevrouw Frielink overleed vlak voordat ik de thuiszorg achter me zou laten, met haar familie had ik nog contact hierna. Na mijn droom na haar overlijden volgden nog vele bijzondere gebeurtenissen waardoor ik dacht dat toeval niet altijd bestaat in het leven.

Mevrouw Egbers was een dame voor wie ik respect had. Ondanks veel tegenslagen in haar leven wist ze haar interesse voor anderen te behouden. Haar scherpe blik op de wereld en haar grote rugzak met mensenkennis hadden tot gevolg dat we elkaar snel begrepen. "Leuk hè? Hoe mensen zijn?" Dit vertelde ze mij toen ik bij haar was om afscheid te nemen als wijkverpleegkundige.

Tussen kerst en oud en nieuw besloot ik haar mijn boekje over de thuiszorg te brengen. Ik verwachtte dat ze het verhaal over haarzelf in het boekje graag zou willen lezen. Toevallig kwam dit uit op de dag dat mevrouw Frielink haar verjaardag niet meer kon vieren, de eerste keer haar geboortedag na het overlijden.

"Wat vind ik het leuk dat je het boek komt brengen." Ik had mevrouw Egbers een half jaar niet meer gezien en ik had meteen in de gaten dat ze hard achteruit ging. Ze was erg afgefallen en tijdens mijn bezoek viel ze een paar keer bijna in slaap. Het gevolg van de opiaten die ze nodig had voor de pijn. Op het moment dat ik haar vroeg of ze bang was voor de dood brak de zon door. "Nee, ik ben niet bang, ik ben eigenlijk wel benieuwd. En kijk, de zon breekt door. Wat mooi. Dat kan toch geen toeval zijn." We namen afscheid en ik had geen idee of het contact nu afgesloten was. Ik was blij dat ik het boekje nog had kunnen brengen.

Het was weer zes maanden later, bijna een jaar na mijn vertrek als wijkverpleegkundige toen ik hoorde dat mevrouw Egbers naar het Hospice zou gaan. Dit betekende dat het einde voor haar nu echt dichtbij zou komen. Ik werd gebeld op een dinsdagmorgen door een vriendin van mevrouw Egbers.

"Fijn dat ik je te pakken heb. Mevrouw Egbers had verder niets van je, alleen nog het boekje. Ik heb je nummer gelukkig kunnen opsporen. Ze heeft nu veel pijn, ze is op. Over twee dagen komt de huisarts om te praten. Ze wil graag dat je nog een keer komt."

Nadat ik het gesprek had afgerond realiseerde ik me dat ik niet lang moest wachten. Een kraambezoek kun je uitstellen en plannen wanneer het uitkomt, een bezoek aan iemand in een Hospice niet. Dit moet je zo snel mogelijk doen.

De volgende morgen ging ik. Even wist ik niet goed of ik nog iets mee zou nemen. Bij een kraambezoek hoort een kraamkadoetje maar wat hoort bij een afscheidsbezoek? Mevrouw Egbers had in haar huis altijd bloemen staan en daarom werden het pioenrozen. Bloemen die horen bij de maand juni, de maand die voor haar gekoppeld zou zijn aan haar sterfdag.

Bij binnenkomst in het Hospice stond mevrouw Egbers me op te wachten. Netjes aangekleed en opgemaakt achter haar rollator. Maar nog vele kilo's lichter dan een half jaar geleden.

Haar nek kon ze bijna niet meer bewegen door de tumor die dit belemmerde. Met een schuine blik keek ze me aan toen we in haar kamer zaten.

"Het is hier goed maar ik blijf hier niet." Ik twijfelde even wat ze bedoelde. Zou ze weer terug naar haar eigen huis gaan? "Ik wil niet meer. Het is op. Ik takel af en meer dan dit wil ik niet."

Mevrouw Egbers had haar hele leven een strakke regie gehad over haar leven en het was duidelijk dat ze dit wilde blijven doen tot het allerlaatste moment. "De tijd van emoties ligt achter me. Ik wil alleen afronden met mijn kinderen. Ook de uitvaart. Alleen met hen, verder niets meer.

Ik ben blij dat je nog gekomen bent. We hebben het altijd leuk gehad samen. Ik ben ook erg blij dat je mij het boekje hebt gebracht. Mooi."

Op de vraag die ik stelde of ze dacht dat er iets zou komen na haar overlijden, trok ze haar schouders op. "Ik weet het niet. Ik denk alleen dat toeval niet bestaat in het leven. Dus wie weet?"

Even bleef het stil. "Maar als er iets is mevrouw Egbers, geeft u mij dan een keer een teken?"

We hadden een duidelijk raakvlak wat geloof betreft. Of er iets is en wat het dan mag zijn, we weten het niet. Maar soms gebeuren er dingen die je met je verstand niet kunt verklaren. Heet dat dan toeval?

Een half uur later ging ik naar huis en mevrouw Egbers liep met me mee naar de deur zoals ze me ook had opgehaald. Het was nog niet vaak gebeurd in mijn leven dat ik bij iemand was om écht afscheid te nemen. Mevrouw Egbers nam het initiatief toen ik mijn hand uitstak. "Je krijgt nu ook een zoen van me. Bedankt voor alles."

Mijn ogen waren glazig toen ik de deur uitliep. Ik had haar gezegd er een mooie reis van te maken, waar deze dan ook naartoe gaat. Ik keek nog een keer om, mevrouw Egbers stond me met een strakke blik uit te zwaaien.

Het was een jaar na mijn bijzondere droom over mevrouw Frielink, de nacht na haar overlijden. In dezelfde week, precies een jaar later, zou mevrouw Egbers ook gaan overlijden. De twee enige klanten met wie ik nog contact had gehad, niet als professional.

En zo groot als de afstand al die jaren was tussen hun woningen, zo groot was de afstand nu ook tussen de plaatsen waar ze beiden zijn overleden.

Óf er iets is en wat het dan is weet niemand zeker. Wel weet ik bijna zeker dat áls er iets is, ik het teken wel zal krijgen. Ik wacht af. Want toeval bestaat niet.